

DREPTUL

LEGIslaŢIUNE — DOCTRINA — JURISPRUDENŢA — ECONOMIE POLITICĂ

DIRECTOR: C. G. DISSESCU

PRIM-REDACTOR: V. ATHANASOVICI

Redactori: PAUL NEGULESCU, DEMETRU NEGULESCU, ALEX. CERBAN, G. MEITANI, G. G. DANIELOPOLU
G. C. CRISTESCU, SILIU RĂDULESCU

ZIARUL APARE
JOIA ŞI DUMINECA

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA: STRADA PARIS, 20

REDACTOR-ADMINISTRATOR
B. P. RĂDULESCU

ABONAMENTELE

se fac pe an şi pe jumătate de an
la 1 Ianuarie şi 1 Iulie

Dela 1 Iulie până la 1 Sept. ziarul nu apare

GRIGORE G. PĂUCESCU
FONDATOR-PROPRIETAR

Un număr: 50 bani
Un număr vechin 1 leu

COSTUL ABONAMENTULUI

Pe an, 40 lei; pe jumătate an, 20 lei

Studentii plătesc pe jumătate

Pentru străinătate se adaugă timbrul postal

S U M A R

Observaŷiuni asupra art. 60 din legea de expropriaŷiune pentru cauză de utilitate publică de d-l Aurel Turcu.

JURISPRUDENŢA ROMÂNĂ. — *Inalta Curte de casaŷiune şi justiŷie, secŷiunea I:* Ana P. Iorgu cu C. A. Tatovici. — *Observaŷiune de S. R. — Secŷiunea II:* Maria G. Lungu şi altu cu Iacob Spodheim.

Curtea de apel din Bucureşti, secŷiunea II: Hans Hart cu Maria Hart.

Judecătoria ocolului I Balş: Florea G. M. Iliina cu Ion B. Constantin.

Observaŷiuni asupra art. 60 din legea de expropriaŷiune pentru cauză de utilitate publică¹⁾

Inalta Curte de casaŷiune, secŷia III, prin decizia No. 62 din 1913, publicată în *Dreptul* No. 27 din 1913, stabilind că în materie de expropriere pentru cauză de utilitate publică, tribunalul nu are a cerceta decât dacă s'au îndeplinit în cauză toate formalităŷile cerute de Legea de expropriere, şi nu comite o omisiune esenŷială când nu se pronunŷă asupra cererii de a i se expropria imobilul întreg, iar nu numai o parte din el, a adăogat că, o atare chestiune are a se regula de comisiunea arbitrală cu ocaziunea fixării indemnizării, după cererea expropriaŷilor. Această decizie e dată în conformitate cu art. 60 din Legea de expropriaŷiune pentru cauză de utilitate publică, după care, proprietarii au dreptul a cere prin

o declaraŷie formală adresată judecătorului-director — înlocuit prin preşedintele comisiunei de arbitrii prin legea din 9 Februarie 1900 — în termenul prevăzut de art. 36 — cumpărarea în întregime a proprietăŷei, dacă pentru cauză de utilitate publică urmează a se cumpăra parte din edificiul, sau a pământului întreg, când prin expropriaŷiune s'ar reduce partea rămasă la o a patra parte, dacă această parte ar fi mai mică de 10 arii, şi proprietarul nu va poseda nici un alt loc alături. Art. 50 corespunzător francez — după care e luat art. 60 din textul nostru — este identic.

Atinsă chestiunea la suprafaŷă, ea pare cât se poate de simplă, întrucât avem un text de lege precis (art. 60), care nu e altceva decât reproducerea art. 50 din textul legii franceze de expropriere, care spune acelaş lucru. Inalta Curte de casaŷie, secŷia III, nu a făcut altceva, decât a se conforma, prin deciziunea dată, textului legii.

Dacă privim însă chestiunea mai de aproape, ea se complică şi dă loc la discuŷiuni. Cum se împacă rolul comisiunei de arbitrii, care nu este decât acela de a fixa indemnizarea convenită expropriaŷilor (art. 39—52 şi 57—58), cu art. 60 din legea de expropriaŷiune, care îi atribuie o competenŷă care nu o are? Poate comisiunea de arbitrii — sau preşedintele comisiunei arbitrale — să hotărească cumpărarea proprietăŷei în întregime, sau a pământului întreg, în forma şi în cazurile prevăzute de art. 60? Poate comisia arbitrală să fixeze o indemnitate pentru o pro-

1) V. Observaŷiuni asupra art. 29, 36 şi 52 din Legea de expropriaŷiune pentru cauză de utilitate publică, publicate în *Dreptul* No. 9, 10 şi 12 din 1913.

prietate a cărei expropriere nici n'a fost cerută, și care nu figurează în tabloul de oferte și cereri ce trebuie prezentat comisiunii? Poate comisiunea de arbitrii să judece pretențiunile expropriațiilor specificate în art. 60? Nu! Comisiunea de arbitrii trebuie să se mărginească la rolul ei: Să fixeze indemnizarea pentru terenurile și imobilele expropriate prin sentința de expropriere a tribunalului. Arbitrul-președinte mai are dreptul a hotărâ asupra cheltuelilor; a ordona punerea administrației expropriante în stăpânirea lucrului expropriat cu îndatorirea de a consemna prețul; a ordona ca să se libereze cu execuție provizorie părții expropriate o parte din preț; a fixa definitiv plata arbitrilor cari nu fac parte din magistratură. Atât și nimic mai mult. Nici comisiunea arbitrală, nici președintele comisiunii de arbitrii, nu pot trece peste atribuțiunile ce li s'a determinat anume prin lege. Se pot ivi contestațiuni relative la capacitatea părții care cere achizițiunea totală a proprietății, cine statuează asupra acestei contestațiuni? Cine statuează dacă declarațiunea prevăzută de art. 60, este făcută în termen legal? Cine se pronunță asupra chestiunii dacă proprietarul care face cererea este în drept a o face, atunci când expropriantul refuză cumpărarea proprietății întregi, și pretinde că proprietarul nu se găsește în cazurile prevăzute de art. 60? Iată atâtea chestiuni cari sunt de competența tribunalelor ordinare, și nu o jurisdicțiune de excepțiune se poate pronunța, atunci când e vorba de litigii.

Cererea proprietarului de a i se cumpăra imobilul în întregime, trebuie adresată nu comisiunii arbitrale sau arbitrilor-președinte, cu tot textul art. 60, ci administrațiunii expropriante. Orice pretențiuni cu privire la imobilul expropriat, trebuie făcute administrațiunii expropriatoare, conform art. 33 din Legea de expropriațiune pentru cauză de utilitate publică. Declarațiunea formală, de care se vorbește în art. 60, constituie o ofertă nouă de vânzare, și această ofertă trebuie făcută, în termenul prevăzut de art. 36 din legea de expropriere, administrațiunii expropriante, și această ofertă nouă trebuie să figureze în tabloul de oferte și cereri ce se prezintă comisiunii de arbitrii, cu ocaziunea fixării indemnizațiilor.

Comisiunea de arbitrii, ar putea în acest caz, să fixeze o indemnizare în mod ipotetic, care indemnizare, dacă convine atât proprietarului cât și expro-

priantului, constituie prețul porțiunii proprietății necoprinsă în expropriere. Nu convin asupra indemnizării? Alienarea porțiunii neexpropriate nu poate avea loc, întrucât comisiunea de arbitrii nu poate da o hotărâre în privința transmisiunii forțată a porțiunii neexpropriată prin sentința de expropriere. Comisiunea de arbitrii, ar mai putea în cazul acesta, să fixeze două indemnizări: Una pentru porțiunea expropriată — asupra căreia nu încapă nici o discuțiune — afară de dreptul de apel din partea expropriatului în caz de nemulțumire asupra prețului fixat — și alta ipotetică pentru imobilul întreg, care indemnizare este subordonată consimțământului părților, și pentru care, dacă se ivesc contestațiuni de drept, numai tribunalele ordinare sunt competente a le judeca.

Art. 60 din Legea de expropriațiune pentru cauză de utilitate publică, nici nu se poate pune în aplicare, așa cum este redactat. Textul art. 60 te poate trimite înaintea comisiunii arbitrale, ea însă fiind mărginită în competența ei în limitele determinate de lege, nu se poate pronunța în ce privește vânzarea — în mod forțat — a porțiunii imobiliare necoprinsă în expropriere.

Cum se explică redacțiunea art. 60, atunci când știut este, că comisiunea arbitrală nu poate pronunța exproprieri, nici judeca litigii, acestea fiind de competența jurisdicțiunilor ordinare, cari se pronunță asupra cererilor de expropriere, înainte de fixarea indemnizațiilor prin arbitrii? Cum se explică redacțiunea identică a art. 50 corespunzător francez, care îndatorează pe proprietarul care voește să i se cumpere imobilul în întregime, să se adreseze în acest scop «au magistrat-directeur du jury», în termenele prevăzute de art. 24 și 27 din textul francez? — Dacă citim textul legii franceze de expropriere din 7 Iulie 1833, vedem în art. 21 din această lege, că proprietarul fondului este ținut, în urma notificărei prescise prin art. 15, a face cunoscut «au magistrat-directeur du jury» pe arendașii, chiriașii și pe persoanele ce au dreptul de usufruct, de locuință, de uz și de servitute, sub pedeapsă de a rămâne singur răspunzător cu indemnizarea către aceștia; în art. 50 din aceeași lege din 7 Iulie 1833, se vorbește de declarațiunea formală ce trebuie adresată «au magistrat-directeur du jury». Când s'a abrogat legea, înlocuindu-se prin

legea de expropriere de utilitate publică din 3 Mai 1841, indicațiunea neexactă «au magistrat-directeur du jury» din art. 21, a fost rectificată, înlocuindu-se cu «à l'administration», fără însă să se observe că această indicațiune greșită se află și în textul art. 50; așa au rămas cuvintele «au magistrat-directeur du jury» în art. 50. Notificațiunea trebuie adresată administrațiunei, cu toate că art. 50 zice «au magistrat-directeur du jury», observă, cu drept cuvânt De Lalleau în Tratatul său de expropriațiune pentru cauză de utilitate publică, vol. II, pag. 146.

Noi, reproducând în legea noastră de expropriere pentru cauză de utilitate publică dela 20 Octombrie 1864, textul legii franceze dela 3 Mai 1841, am trecut în art. 60, redactarea vișioasă din art. 50 francez corespunzător, care art. 60 se contrazice cu textul art. 33 din legea noastră, după cum și art. 50 din textul francez se contrazice cu art. 21 rectificat.

Jurisprudența Curței de casațiune din Franța, în materie de expropriere pentru cauză de utilitate publică, pe cât o cunoaștem din «Code annoté de l'expropriation pour cause d'utilité publique» de T. Crepon, ediția din 1899, înclină în sensul părerilor lui De Lalleau, în ce privește necompetința juriului — la noi a comisiunei arbitrale — de a se pronunța, atunci când există litigiu între expropriat și expropriant, și în ce privește redactarea vișioasă a art. 50 (corespunzător art. nostru 60), care este în contrazicere cu art. 21 (corespunzător art. nostru 33). Cestiunile sunt atinse, afară de De Lalleau, de M. A. Herson, și de alții.

Aurel Turcu

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIUNE ȘI JUSTIȚIE

SECȚIUNEA I

Audiența dela 11 Februarie 1914

Președinta d-lui C. R. Manolescu, președinte

Ana P. Iorgu cu C. A. Tatovici

CONTRACTE DOTALE. — AUTENTICITATE. — FORME CERUTE ÎNAINTE DE LEGEA AUTENTICĂRII ACTELOR. — ART. 1228 C. CIV. — ART. 710 PR. CIV. — ART. 18 L. ORG. JUDEC. DELA 1865

CONTRACTE DOTALE. — AUTENTICARE. — CONSIMȚĂMÂNTUL PĂRȚILOR. — PROCURĂ. — ART. 710 PR. CIV.

1^o Contractele dotale făcute înainte de legea autentificării actelor, sunt lipsite de autenticitatea legală, când din procesul-verbal de autentificare se constată că la luarea consimțământului părților a instrumentat un singur judecător, iar nu completul tribunalului.

2^o Contractul dotal fiind un act solemn și legea cerând ca consimțământul părților care iau parte la formarea lui să fie dat în formă autentică, urmează că și procura dată de una din părți pentru a fi reprezentată la un asemenea act trebuie să fie autentică, căci voința mandatarului se manifestă în momentul când dă consimțământul său la procură.

No. 92. — Respins recursul făcut de Ana P. Iorgu contra deciziei Curții de apel din Galați secția II, No. 112 din 1912, în proces cu C. A. Tatovici.

S'a citit raportul făcut în cauză de d-l consilier Gr. Ștefănescu.

S'au ascultat d-l avocat Ioachimovici pentru recorentă în desvoltarea motivelor I și II de casare, declarând că renunță la motivul III; d-nii avocați Rainu și Micescu pentru intimat în combateri.

Curtea, deliberând,

Asupra motivelor de casare :

I. «Violarea art. 708—720 pr. civilă din 1865. Instanța de fond consideră ca anterior legii de autentificare din 1886 și pr. civilă din 1900 actele dotale trebuiau pe lângă transcrise (711 și 714 pr. civilă) și autentificate, iar autentificarea dată de completul tribunalului, și că prin urmare actul dotal ce am exibat în instanță, ar fi nul întrucât îi lipsește formele cerute de lege.

II. «Legiuitorul nici în c. civ. nici în pr. civilă nu cerea procuri autentice pentru prezentarea actului dotal (art. 710 pr. civilă), precum nici nicăeri nu scrie cum era o procură autentică sau legalizată și deosebirea între ele și care funcționar putea să o facă. Materia nefiind legiferată, se urmau dispozițiunile și uzurile anterioare recunoscute prin art. 14 al. 5 din legea timbrului din 1872 care permiteau legalizarea semnăturilor de autoritățile comunale fie ele urbane, fie rurale, polițai autorități administrative, sau autorități judecătorești. Aceasta și astfel era procura înainte de 1886. Când instanța de fond judeca situațiunea din 1873 după starea legislațiunei de azi, comite un vădit exces de putere».

Având în vedere decizia supusă recursului din care se constată că prin foaia dotală, transcrisă în registrul de foi dotale al tribunalului Putna sub No. 30 din 1873, recurenta Ana P. Iorgu, la trecerea în căsătorie cu P. Iorgu, primește ca dotă dela părintele său, între altele, șase pogoane de vie cu o cramă, situate în comuna Odobești, pe care le vinde intimatului în recurs Const. Tatovici prin actul autentic al aceluiași tribunal No. 992 din 1902;

Că, recurenta cerând anularea acestei vânzări pe motiv că imobilul fiind dotal este inalienabil, Curtea

de apel din Galați a respins acțiunea constatând că imobilul vândut n'a fost dotal ci parafernă;

Că, pentru a da această soluțiune cererii de anulare, Curtea de apel decide că foaia dotală, invocată de recurentă, nu a primit autenticitatea legală, de oarece procesul-verbal de luarea consimțământului părților la actul dotal nu conține constatarea voinței lor de complectul tribunalului, ci numai de președintele tribunalului, iar procura dată de înzestrată reprezentantului său înaintea tribunalului nu este în formă autentică ci sub semnătură privată, legalizată de primarul comunei urbane Odobești;

Considerând că, din dispozițiunea art. 1228 combinat cu art. 1171 c. civ., rezultă că convențiunile matrimoniale sunt supuse la condițiuni de formă care fac dintr'ânsele un act solemn și prin urmare autentic; că, prima condițiune a solemnității unui act este îndeplinirea formelor cerute de lege pentru autenticitatea lui; că, după art. 1171 c. civ., între condițiunile cerute pentru autenticitatea unui act este și aceea ca constatarea voinței părților să se facă de funcționarii publici competenți, adică cărora legea le-a recunoscut acest drept;

Considerând că, după art. 18 legea organizării judecătorești din 1865, singura autoritate competente de a da autenticitate legală actelor înainte de legea autentificărilor din 1886, era tribunalul care pentru a putea funcționa, trebuia să fie constituit cel puțin cu doi judecători, legea prevăzând anume cazurile în care, prin excepțiune la regula comună, poate instrumenta un singur judecător sau președintele;

Că, în special, pentru contractele dotale, făcute înainte de legea autentificărilor din 1886, această competență a tribunalelor mai rezultă și din dispozițiunile art. 1228 c. civ. combinate cu ale art. 710 din pr. civilă dela 1865, care prevăd formal că părțile se vor prezenta înaintea tribunalului, iar nu a președintelui;

Considerând că, dacă contractul dotal este un act solemn și legea cere ca consimțământul părților care iau parte la formarea lui, să fie dat în formă autentică, urmează că și procura dată pentru a fi reprezentat cineva la un asemenea act, trebuie să fie dată în formă autentică, căci voința mandantului de a face un asemenea act se manifestă în momentul în care dă consimțământul său la procură;

Că, dar, un contract dotal la care înzestrata a

fost reprezentată de un procurator prin procură sub semnătura privată legalizată de primarul unei comune urbane, nu constată consimțământul acesteia în formă autentică, de oarece consimțământul său n'a fost primit și constatat de un funcționar public competent de a instrumenta și face asemenea constatări cum cere art. 1171 cod. civil;

Considerând că, față cu cele ce preced și întrucât Curtea de apel constată că procesul-verbal de luarea consimțământului părților, din actul dotal dela 1873, este format și semnat numai de președinte iar nu de complectul tribunalului și că aceia căreia se constituie dota, a figurat înaintea tribunalului printr'un procurator cu procură legalizată de primarul unei comune urbane, cu drept cuvânt a decis că foaia dotală invocată de recurentă în sprijinul acțiunei sale, este lipsită de autenticitatea legală;

Că, prin urmare, Curtea de apel respingând cererea recurente de a se anula vânzarea imobilului din foaia dotală pe motiv că n'a putut dobândi caracterul de imobil dotal și deci este parafernă, n'a violat art. 708—720 din pr. civilă dela 1865 și n'a comis nici un exces de putere;

Că, de aceea recursul cată să fie respins ca neîntemeiat.

Pentru aceste motive, respinge.

Observațiune. — Punctul decis de Curtea de casație prin această remarcabilă decizie, este constant atât în doctrină cât și în jurisprudență și se aplică nu numai la convenții matrimoniale, dar la toate actele solemne în genere, precum: donațiuni, ipoteci, etc. Motivele acestei dispoziții sunt că mandatul formând un tot indivizibil cu actul pentru care el a fost dat, acest mandat trebuie să fie supus aceluiași condiții la care este supus însuși actul. Vezi în acest sens, C. București și tribunalul Mehedinți, *Cr. Judiciar* din 1902, No. 68 (cu observ. d-lui profesor D. Alexandresco); *Cas. rom. Bult.* 1888, p. 721; *Bult.* 1900, p. 171 și *Dreptul* din 1900, No. 22; C. Craiova *Pagini juridice* din 1902 No. 92 (tot cu observ. d-lui prof. D. Alexandresco); C. Lyon, D. P. 92. 1. 218. Vezi în același sens, Baudry et Wahl, *Mandat*, 464 urm.; P. Pont, idem, I, 865; Baudry et Loynes, *Privil. et hypothèques*, II, 1413; Planiol, II, 2243. Vezi asupra acestei chestiuni, D. Alexandresco, *Dreptul civil român*, t. I, p. 219 text și nota 1 (ed. 2-a); t. VI, p. 457, nota 2 și 612, nota 2; t. VIII, p. 41 urm.; t. IX, p. 565; t. X, p. 590; C. Nacu, III, No. 46, p. 720 și 721, etc.

SECȚIUNEA II

Audiența dela 21 Ianuarie 1914

Președința d-lui M. Iulian, președinte

Maria G. Lungu și altu cu Iacob Spodheim

EXECUȚIUNE SILITĂ. — URMĂRIRE IMOBILIARĂ. — VÂNZARE. — CONTESTAȚIE. — ADMITERE. — DACA HOTĂRÂREA ESTE SUPUSĂ APELULUI. — ART. 402 ȘI 533 PR. CIVILĂ.

Hotărârile date în materie de contestație la urmărirea silită asupra unor bunuri nemșcătoare sunt supuse recursului odată cu ordonanța de adjudecare, atunci numai când prin acea hotărâre se respinge contestația, iar nu și când contestația se admite, în care caz hotărârea este supusă apelului, de oarece admiterea contestației, ca și amânarea ei, având același efect de a amâna vânzarea, trebuie să se recunoască părții nemulțumite dreptul de a apăla la instanța superioară hotărârea tribunalului dată în această privință.

Respins recursul făcut de Maria G. Lungu în contra jurnalului tribunalului Roman No. 6615 din 1913.

S'a ascultat d-l avocat Sc. S. Stăn în dezvoltarea motivelor de casare.

Curtea deliberând,

Având în vedere că din jurnalul tribunalului Roman, supus recursului, se constată, că Iacob Spodheim a cerut a se scoate în vânzare, prin licitație publică, mai multe terenuri, proprietatea debitorului său C. Abaza, pentru îndestularea sa de suma de 9103 lei 85 bani ce avea să ia în baza unui contract de subarendare investit cu formula executorie; că, la această cerere de vânzare Maria G. Lungu a făcut contestație, pe motiv că unul din acele terenuri este proprietatea sa, transmisă de către C. Abaza prin actul de vânzare autentificat de tribunalul Roman sub No. 1767 din 1912 și a cerut scoaterea acelu teren de sub urmărire; că, la această contestație creditorul urmăritor a opus simulațiunea actului de vânzare, iar tribunalul a amânat judecata contestațiunii, de oarece creditorul nu poate cere anularea actului de vânzare, pe calea contestațiunii, ci urmează să facă pentru aceasta un proces deosebit, așa că până ce se va pronunța o hotărâre definitivă pentru anularea actului, contestațiunea urmează să rămână în suspensiune;

Având în vedere că, în contra acestui jurnal al tribunalului, contestatoarea introduce recursul de față, în temeiul art. 31 al. II din legea Inaltei Curți de casație și justiție și invoacă violarea art. 530 din

pr. civilă și exces de putere, de oarece rău tribunalul a amânat judecata contestațiunii pe care trebuia s'o judece și s'o admită;

Considerând că, prin art. 533 pr. civilă se prevede că atunci când tribunalul va respinge contestația va face de îndată vânzarea, hotărârile date în aceste cazuri nefiind supuse decât recursului odată cu ordonanța de adjudecare; în caz însă când tribunalul admite contestația, aceste hotărâri vor fi supuse apelului, potrivit art. 402 pr. civilă;

Că, în cazul de față, deși contestația n'a fost admisă, totuși hotărârea tribunalului este susceptibilă de apel, de oarece legiuitorul nu deschide părților calea recursului decât odată cu ordonanța de adjudecare în cazul când contestația e respinsă, sau în contra hotărârii dată asupra apelului, în caz când contestația a fost admisă și cel nemulțumit a făcut apel la instanța de fond superioară;

Că, admiterea contestațiunii, ca și amânarea ei, având acelaș efect de a amâna vânzarea, în ambele aceste cazuri, trebuie să se recunoască părții nemulțumite dreptul de a apăla la instanța superioară hotărârea tribunalului dată în această privință;

Că, întrucât dar, contestatoarea poate recurge la calea apelului pentru a reforma hotărârea tribunalului care i-ar fi cauzat un prejudiciu, cursul justiției nu este întrerupt și nici ordinea jurisdicțiunilor nu este atinsă, așa că nu ne găsim în cazul prevăzut de art. 31 al. II, din legea Curții de casație pentru a admite recursul pe temeiul acestui text de lege și, prin urmare, recursul de față este inadmisibil.

Pentru aceste motive, respinge.

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI

SECȚIUNEA II

Audiența dela 31 Ianuarie 1914

Președința d-lui G. A. Mavrus, consilier

Hans Hart cu Maria Hart

EXECUȚIUNE PROVIZORIE. — CERERE DE SUSPENDARE ÎN APEL. — RESPINGERE. — CERERE NOUĂ ÎNTEMEIATĂ PE NOUI MOTIVE. — INADMISIBILITATE. — ART. 338 PR. CIVILĂ.

Din moment ce instanța de apel s'a pronunțat asupra unei cereri de suspendare a execuțiunei provizorii încuviințată prin sentința primei instanțe, ea nu mai poate judeca o nouă cerere de

suspendare întemeiată pe alte motive, de oarece dacă apelantul poate depune noi motive de apel înainte de pronunțarea deciziunii, acest drept însă este stins odată cu pronunțarea deciziunii, un apel nou întemeiat pe noi motive în contra aceleiași sentințe fiind inadmisibil.

Na. 15. — Respinsă cererea făcută de către Hans Hart, de suspendarea executării provizorii a sentinței cu No. 702 din 1913, a tribunalului Ilfov, secția IV.

S'au ascultat: d-l avocat Al. Cerban, din partea apelantului, iar d-l avocat Al. Bilciurescu, din partea intimetei Maria Hart.

Curtea,

Având în vedere petițiunea înregistrată la No. 598 din 28 Ianuarie 1914, adresată acestei Curți, prin care Hans Hart, cere suspendarea execuției provizorii a sentinței tribunalului Ilfov, secția II, No. 702 din 1913, până la judecata asupra fondului procesului pendinte înaintea acestei Curți, între Hans Hart și soția sa pentru pensune alimentară, motivând această cerere pe consemnarea sumei de 1.300 lei, conținută în recipisa Cassei de Depuneri, No. 15539 din 1913, adică pensiunea lunară de 300 lei, pe timpul dela 1 Octombrie 1913, la 1 Februarie 1914, plus una sută lei cheltueli de judecată acordate prin acea sentință;

Având în vedere că Hans Hart susține că, deoarece pentru sentințele rămase definitive se poate obține suspendarea lor până la judecarea recursului, prin depunerea cuprinsului condamnățiunii, cu atât mai mult se poate cere o asemenea suspendare pentru sentințele ce nu au obținut acest caracter definitiv; că, pentru aceste sentințe ce pot fi reformate cu ocaziunea judecării apelului în fond, executarea provizorie prezintă pericolul ca suma plătită să nu mai poată fi înapoiată atunci când apelantul ar dobândi câștig de cauză, și prin urmare există un interes superior de justiție ca o asemenea executare să fie suspendată până la judecata fondului procesului; că, deși această Curte prin deciziunea sa No. 4 din 15 Ianuarie 1914, a respins o cerere anterioară de suspendarea execuțiunii provizorie a sentinței No. 702 din 1913, însă acea cerere era întemeiată atunci pe dispozițiunile art. 338 pr. civilă, când s'a invocat incompetența tribunalelor române de a statua asupra

cererei de pensune a soților Hart, care se divorțau în Ungaria, pe când astăzi se cere suspendarea pe baza depunerii quantumului condamnățiunii până la judecarea apelului în fond, ceea ce este cu totul deosebit;

Având în vedere că pârâta Maria Hart, se opune la această cerere, arătând că fiind vorba de o pensune alimentară indispensabilă traiului zilnic, suspendarea ce se cere ar fi numai un mijloc de constrângere dictată de un spirit de răutate ce se încearcă contra sa, care trebuie respinsă ca și cererea de suspendare ce s'a făcut la 24 Decembrie 1913, și asupra căreia această Curte a dat decizia No. 4 din 15 Ianuarie 1914;

Având în vedere că, din dosarul acestei Curți, se constată în fapt că Hans Hart, prin petițiunea înregistrată la No. 8455 din 24 Decembrie 1913, a cerut odată suspendarea execuției provizorie a sentinței tribunalului Ilfov, secția III, No. 702 din 1913, asupra căreia s'a pronunțat decizia acestei Curți, No. 4 din 15 Ianuarie 1914; că, apoi prin petițiunea din 28 Ianuarie 1914, înregistrată la No. 598, Hans Hart, cere din nou suspendarea execuției provizorii a aceleiași sentințe, întemeindu-se de astă dată pe consemnarea valorii condamnățiunii;

Considerând, în drept, că pentru obținerea suspendării unei execuțiuni provizorii, nu există altă cale de urmat decât aceea prevăzută prin art. 338 pr. civilă, adică de a se face apel, deosebit de acel asupra fondului, contra acestei executări, în termenul și în condițiunile prescrise de acest text; că, tocmai din această cauză nu poate exista nici o asimilare posibilă între suspendarea execuției provizorii ce se cere astăzi și aceea care se poate face contra executării unei sentințe definitive pe baza recursului în casațiune și a consemnării cuprinsului condamnățiunii;

Considerând că, în specie, s'ar fi putut cere suspendarea executării deciziunii No. 4 din 1914, a acestei Curți, care a respins apelul făcut contra execuțiunii provizorii, dacă odată cu consemnarea valorii condamnățiunii s'ar fi făcut și recurs în casațiune în contra acelei deciziuni, așa cum prevede însuși art. 338 pr. civilă, mai sus citat și art. 68 din legea pentru organizarea Inaltei Curți de casațiune;

Considerând că un asemenea recurs nu s'a făcut; că, de fapt se cere suspendarea execuțiunii provi-

zorii tot a sentinței tribunalului, cu alte cuvinte se face un apel nou întemeiat pe noi motive contra aceleiași execuțiuni provizorii a sentinței No. 702 din 1913, a tribunalului, ceea ce este inadmisibil, deoarece Hans Hart, a uzat odată de această cale de reformare prin petițiunea sa No. 8455 din 24 Decembrie 1913, asupra căreia a intervenit deciziunea acestei Curți No. 4 din 15 Ianuarie 1914; că, înainte de pronunțarea acestei deciziuni, Hans Hart, era îngăduit să propună noi mijloace de apel, dar odată deciziunea pronunțată, dreptul acesta de apel este stins pentru totdeauna și nimeni nu mai poate fi primit, sub pretext de motive noi, să facă un nou apel, chiar dacă sentința nu i-a fost comunicată, pentru că prin facerea celui dintâi apel și acceptarea de a se judeca fără a aștepta comunicarea, Hans Hart a manifestat dorința de a renunța la această comunicare; că, dar Curtea găsindu-se desezisată de dreptul de a mai cerceta noile motive de apel făcute prin petițiunea înregistrată la No. 598 din 28 Ianuarie 1914, această cerere trebuie respinsă ca inadmisibilă.

Pentru aceste motive, respinge.

Semnați : G. A. Mavrus, Em. Miculescu, Ef. Antonescu.

JUDECĂTORIA OCOLULUI I BALȘ

Audiența dela 31 Ianuarie 1914

Judecător, Paul Ionescu Pastion

Florea G. M. Ilină cu Ion B. Constantin

LUCRU JUDECAT. — CAUZĂ. — MOTIVE. — ART. 1201 C. CIV.
LUCRU JUDECAT. — CARACTERE. — EFECTE. — ART. 1201 C. CIV.

1^o In materie de lucru judecat prin cauză se înțelege faptul juridic sau material care constituie fundamentul legal, direct și imediat al dreptului cerut și nu trebuie confundată cauza cu motivele care sunt probele și argumentele prin care se pune în evidență existența faptului juridic, trebuind să se facă această distincțiune fiindcă lipsa de identitatea motivelor nu împiedică autoritatea lucrului judecat, dacă este aceeași cauză.

2^o In afară de identitatea de obiect, cauză și calitate juridică a părților, principiul autorității lucrului judecat a izvorât din considerațiuni superioare și de interes general și anume din necesitatea de a se pune odată capăt neînțelegerilor dintre părți și pentru a evita contradicția între două hotărâri. Prin urmare oridecâteori instanța judecătorească, având de judecat o cerere nouă,

este expusă să contrazică o primă hotărâre sau chiar numai să o confirme, de atâtea ori principiul autorității lucrului judecat se va opune cu succes, a doua cerere urmând a fi respinsă dela început, fără a se mai intra în cercetarea fondului.

No. 21. — S'au ascultat din partea reclamantului d-avocat St. Marda'oescu.

Judecata,

Asupra acțiunii de față;

Având în vedere susținerile părților și actele din dosar;

Având în vedere că, prin petiția înregistrată la No. 2839 din 1913, reclamantul Florea G. M. Ilină din comuna Știrbei a chemat în judecată pe Ion B. Constantin, Preda B. Constantin, Ioniță F. M. Ilină, Ilinca M. Trușcă și Const. M. Trușcă din aceeași comună pentru a fi obligați să-i lase în proprietate șeșe bucăți de pământ;

Având în vedere că, în ședința dela 16 Martie 1913, reclamantul a cerut și judecata i-a încuviințat proba cu martori spre a dovedi că a stăpânit pământul în prigonire dela 1876 și până în prezent, iar mai înainte a fost stăpânit de tatăl său, că prin urmare are în favoarea sa prescripția de 30 ani;

Având în vedere că, din depozitiile martorilor G. B. Dincă și Dobrin Bolarin audiați în ziua de 18 Noembrie 1913, sub prestare de jurământ pe sf. cruce, rezultă că pământul în litigiu s'a stăpânit de tatăl reclamantului cât a trăit, iar după moartea sa de către reclamant;

Având în vedere, însă, că pârâții opun excepțiunea autorității lucrului judecat, susținând că pentru acest pământ s'au mai judecat cu reclamantul și procesul s'a terminat prin cartea de judecată No. 775 din 1907, care fiind rămasă definitivă a fost pusă în executare;

Având în vedere că, atât din susținerile părților cât și din cartea de judecată No. 775 din 1907, pronunțată de această judecătorie, rezultă că pentru aceleași bucăți de pământ pârâții au chemat în judecată pe reclamant pentru efectuarea partagiului judecătorec, de oarece și dâșii aveau drept de moștenire asupra pământului ce se stăpânea numai de reclamantul de astăzi; iar judecata prin menționata carte de judecată a dispus împărțirea întregii averi între pârâții din acest proces și reclamant;

Considerând că, în drept, o hotărâre care nu mai poate fi atacată prin nici una din căile ordinare de atac, are autoritatea de lucru judecat chiar dacă ar mai fi deschise contra ei căile extraordinare de atac; că, în speță, cartea de judecată No. 775 din 1907, nemai putând fi atacată pe nici o cale, îndeplinește condițiunile cerute pentru a fi opusă ca lucru judecat față de acțiunea pendinte azi;

Având în vedere că, după dispozițiunile art. 1201 cod. civil e lucru judecat ori de câteori a doua cerere în judecată are cu hotărârea pronunțată același obiect, fiind întemeiată pe aceeași cauză și între aceleași părți făcute de ele și în contra lor în aceeași calitate;

Având în vedere că, în ce privește identitatea juridică a părților nu se contestă astăzi de reclamant și acesta susține numai că nu ar fi identitate de obiect, întrucât în primul proces se cerea împărțirea unei averi, iar astăzi se cere revendicarea întregii proprietăți numai de către dânsul, de asemenea nu e nici identitate de cauză, căci în primul proces cauza, adică motivul juridic pe care se sprijinea acțiunea era calitatea și titlul de moștenitor al reclamanților de atunci, pe când acțiunea de față se bazează pe prescripția de 30 ani; de unde urmează că trebuie examinate ambele acțiuni spre a se vedea dacă e sau nu identitate de obiect și cauză, identitatea juridică a părților nefiind contestată;

Având în vedere că obiectul în prima acțiune deșiere împărțirea averii, iar în acțiunea de astăzi e revendicarea proprietății, nu se poate susține că în fond ambele acțiuni nu au unul și același obiect, căci în definitiv și în prima acțiune se tinde la revendicarea proprietății, fiecare moștenitor revendicându-și partea sa care i se și atribue prin partaj, că prin urmare obiectul ambelor acțiuni e revendicarea aceiași proprietăți, într'una revendicându-se de către mai mulți porțiuni distincte și egale, iar în cealaltă revendicându-se numai de către unul singur, întreaga avere; că prin urmare fiind identitate de obiect, urmează a se vedea dacă e și identitate de cauză;

Având în vedere că, în materie de lucru judecat, prin cauză se înțelege faptul juridic sau material care constituie fundamentul legal direct și imediat al dreptului cerut, și nu trebuie confundată cauza cu motivele care sunt probele și argumentele prin care se

pune în evidență existența faptului juridic, trebuind să se facă această distincțiune, fiindcă lipsa de identitatea motivelor nu împiedică autoritatea lucrului judecat, dacă e aceeași cauză (D. Alexandresco, T. VII p. 528);

Că, astfel fiind înțeleasă cauza, nu se mai poate susține că nu ar fi identică în ambele acțiuni, căci atât în primul cât și în al doilea proces cauza e dreptul de proprietate ce fiecare pretinde că are asupra averii din acțiune; și dacă în primul proces o parte nu a uzat de toate mijloacele și argumentele de drept ce avea în susținerea pretenției sale, va suferi consecințele acestei neglijențe, pentru că altfel nici odată nu s'ar mai termina procesele, întotdeauna descoperindu-se noi mijloace și argumente;

Considerând că, în afară de identitate de obiect, cauză și calitate juridică a părților, principiul autorității lucrului judecat a isvorât din considerațiuni superioare și de interes general, și anume din necesitatea de a se pune odată capăt neînțelegerilor dintre părți, împiedicându-se examinarea din nou a unei chestiuni deja hotărâtă, cât și pentru a evita, pe cât va fi posibil, contradicția între două hotărâri judecătorești, prin urmare oridecâteori o instanță judecătorească având de judecat o cerere nouă este expusă să contrazică o primă hotărâre sau chiar numai să o confirme, de atâtea ori principiul autorității lucrului judecat se va opune cu succes, a doua cerere urmând să fie respinsă dela început, fără a se mai intra în cercetarea fondului;

Având în vedere că, în speță, reclamantul cerând proprietatea unui pământ ce prin o hotărâre judecătorească, în care figurează și dânsul, a fost distribuit părților, nu s'ar putea statua asupra cererei sale fără a nu se contrazice dispozitivul acelei hotărâri; că din acest punct de vedere există autoritate de lucru judecat față de dânsul cu atât mai mult cu cât din neglijență neridicând chestiunea prescripției, cu ocazia judecării primei acțiuni, această neglijență nu-i poate da dreptul să repună din nou în discuțiune o afacere deja terminată;

Că, astfel fiind, acțiunea de față urmează a fi respinsă.

Pentru aceste motive, respinge ca nefondantă acțiunea.

Judecător, Paul Ionescu Pastion.